

jištěná částka 14.000 Kč není totožná s částí skutečných dluhů obžalovaného M. H.

Z tohoto však vysvítá zřejmý úmysl obžalovaného M. H. poškoditi věřitele, poněvadž obžalovaný v době činu kromě svého platu neměl žádný jiný majetek, jeho plat shora uvedeným způsobem byl úplně zabaven, takže se pohledávky věřitelů následkem toho staly nedobytnými. Když tedy obžalovaný M. H. toto sám nastrojil, musel si býti vědom i toho, že tím poškozuje věřitele, zvláště, když toto poškození svým činem přímo sám zamýšlel. Proto je bezpodstatná námitka o pořadí věřitelů a nesplnění ujednání obžalovaným M. M. Pro posouzení předmětného činu je nerozhodné, že 5. září 1933 byl obžalovanému M. H. vlastnický připsán dům v hodnotě 30.000 Kč, poněvadž trestný čin byl spáchán už na počátku roku 1931, kdy obžalovaný M. H. kromě svého platu jiný majetek neměl. Zmateční stížnost je proto bezzákladná.

Provedení zmateční stížnosti obžalovaného M. M. co do viny uplatněné a tedy na důvodech zmatečnosti podle § 385, čís. 1 a) tr. ř. založené po subjektivní stránce namítá nedostatek úmyslu poškodit věřitele obžalovaného M. H. a udává, že M. M. chtěl zabránit, aby věřitelé obžalovanému M. H. nedělali útraty.

Zmateční stížnost neběře v úvahu zjištění odvolacího soudu, že někteří věřitelé s úhrnnou pohledávkou 6.800 Kč naléhali na zaplacení a hrozili obžalovanému M. H. žalobami, a že za této situace obžalovaný M. M. dal obžalovanému M. H. radu na vystavení a zažalování směnky na 14.000 Kč a zabavení platu s tím, že po zaplacení pohledávky obžalovaného M. M. budou další zabavené částky vráceny obžalovanému M. H. Obžalovaný M. H. v této době kromě platu neměl jiného majetku, takže zabavením platu pro neexistující dluh staly se pohledávky věřitelů té doby nedobytnými. Obžalovaný M. M. tento stav znal a věděl o hrozcích žalobách obžalovanému M. H. a o jeho úmyslu vyhnouti se placení a znemožnit věřitelům uspokojení pohledávek cestou exekuce. Když tedy M. M. za tohoto stavu věci přispěl obžalovanému M. H. svojí radou k vytykánému rozhodnutí, jehož účelem bylo poškodit věřitele, a provedení tohoto rozhodnutí — znaje jeho účel — svojí účastí umožnil, musel si býti nejen jako obchodník, ale už podle skutku samého vědom toho, že pomáhá obžalovanému M. H. poškozovati věřitele.

Čís. 5604.

Bol-li obžalovaný odsúdený pre zločin podľa zákona na ochranu republiky teprv nálezom opravnej stolice, má tento súd vysloviť i vyhlásenie podmieneného odsúdenia, lebo hľadiac na bezvýnimečný predpis § 35, vety prvej zákona na ochr. rep. netreba, aby podľa § 7, odst. 1 cit. zák. súd prvej stolice uvažoval a podmienenosti odsúdenia v smysle § 1 zákona.

Najvyšší súd v trestnej veci proti S. M., obžalovanému zo zločinu vojenskej zrady, zmätočnú sťažnosť obžalovaného čiastočne odmietol a čiastočne zamietol, z úradnej moci však na základe dôvodu zmätočnosti podľa č. 4 § 384 tr. p. zrušil rozsudok vrchného súdu vo výroku, ktorým bolo uložené súdu prvej stolice, aby dodatočne rozhodol o podmienenom odsúdení, a uložil vrchnému súdu, aby o podmienenom odsúdení rozhodol vo vlastnom obore pôsobnosti.

Z dôvodov:

Pri preskúmaní veci z úradnej moci presvedčil sa najvyšší súd, že vrchný súd zapríčinil zmätok podľa č. 4 § 384 tr. p. výkonom, ktorým uložil krajskému súdu, aby podľa § 7 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. a plenárneho rozhodnutia najvyššieho súdu č. Pres. 466/23 rozhodol o podmienenom odsúdení. Obžalovaný bol až rozsudkom vrchného súdu odsúdený pre zločin podľa § 12, č. 1, odst. 2 zák. č. 50/1923 Sb. z. a n., lebo rozsudok krajského súdu bol sprostujúci. Podľa § 7, odst. 1 zák. zo 17. októbra 1919, č. 562 Sb. z. a n. a plenárneho rozhodnutia najvyššieho súdu z 3. júla 1923, č. 466/23 Pres., je súd prvej stolice povolaný rozhodovať o podmienenom odsúdení, a to v smysle plen. rozh. najv. súdu zo 7. apríla 1924, č. 1510/1923 Pres. i vtedy, keď teprv nálezom opravnej stolice vzišla potreba, aby o podmienenom odsúdení bolo uvažované. V § 35, vete 1. zák. č. 50/1923 Sb. z. a n. bolo ustanovené, že pri odsúdení pre zločin podľa zák. na ochr. rep. u osôb starších osemnásti rokov je podmienené odsúdenie vylúčené. Ponevác obžalovaný bol odsúdený pre zločin podľa § 12, č. 1, odst. 2 zák. na ochr. rep., neprichádzala v úvahu potreba, aby súd prvej stolice uvažoval o podmienenom odsúdení ani podľa § 7, odst. 1, zák. č. 562/1919 Sb. z. a n., ani podľa cit. plen. rozhodnutí najvyššieho súdu, lebo následkom kategorického predpisu § 35, vety 1. zák. č. 50/1923 Sb. z. a n. odpadla potreba uvažovať o podmienenom odsúdení v smysle § 1 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. a súd, ktorý odsúdenie obžalovaného pre zločin na ochr. rep. vyslovil, mal vysloviť i vylúčenie podmieneného odsúdenia. V tomto prípade odsúdil obžalovaného pre zločin podľa § 12, č. 1, odst. 2 zák. na ochr. rep. vrchný súd a mal preto tento súd vysloviť aj vylúčenie podmieneného odsúdenia. Keď tak vrchný súd neučinil, ale dal poukaz krajskému súdu, aby o podmienenom odsúdení uvažoval, uznal, že vec, ktorá patrí do jeho oboru pôsobnosti, ta neprislúcha, a spôsobil tým zmätok podľa č. 4 § 384 tr. p., ktorého podľa posl. odst. § 384 tr. p. treba vždy dbať z úradnej povinnosti. Preto postupoval najvyšší súd z úradnej povinnosti podľa odst. 1 § 34 por. nov.

Čís. 5605.

Väzbu, ktorú vytrpel vinník od vynesenia prvostupňového rozsudku oslobodzujúceho do vynesenia druhostupňového rozsudku odsudzujúceho, treba započítať podľa § 94 tr. zák. celú, pokiaľ nebola zavinená.

(Rozh. zo dňa 19. mája 1936, Zm IV 280/36.)